

— Ну і? — Нюшик витягує носика. Він обводить носом наліво і направо. Вусики трусяться. Він нюшкує вгорі й вниз. — Гм, щось не те, — зауважує він і вивовзає з-під своєї затишної ковдри. — Погляньмо, чи я знайду що.

На галявині Ньюшик
натрапляє на крота. Той
вибив уже багато гарних
горбиків.

— Привіт, кроте. Ти не
знаєш, що тут так дивно
пахне? — запитує його
Ньюшик.

— Та то ґрунт, — мріє
старанний друг. — Гм-
м-м... Ніколи земля
не пахне так прекрасно,
як зараз. — І копає далі.

Нюшик принюхується до кількох грудочок землі.

— Гм. Я не це мав на увазі, — каже він, — то не тільки ґрунт, але й повітря. Тут пахне якимось... — Але Нюшик не знає. А тоді нашорошує вушка. — Дивно, — бурмоче він. — Ти чуєш? Хто ж то так гарно співає?